

[Anne Grete Holmsgård]

nok være langt fornuftigere at bede det økonomiske råd om fremover at udarbejde den type redegørelser eller rapporter – eller nogle tilsvarende – fremfor at lade det fortsætte med at komme med halvårslige konjunkturrapporter, som markedet i forvejen er oversvømmet med. Det er markedet til gengæld ikke med den type redegørelser, som vi diskuterer i dag. Faktisk er det den første, jeg har set på området, og jeg kunne pege på en lang række andre forsømte områder, hvor der simpelt hen ikke er lavet dokumentationsarbejde, via hvilket folketingets medlemmer og andre kan få indblik.

Det, der i øvrigt slår én, når man læser denne redegørelse, er det forhold, at den påviser, hvorledes Danmarks handlefrihed på det pengepolitiske område – og dermed med hensyn til den økonomiske politik som helhed – er blevet indskrænket og er blevet indskrænket endog dramatisk gennem det seneste par år, uden at der egentlig har været ført nogen demokratisk diskussion herinde om, hvorvidt det var hensigtsmæssigt, uden at der er ført nogen debat, og uden at der er truffet nogen beslutninger. De beslutninger, der er taget, har ligget i regeringens regie og er naturligvis også blevet taget på den måde, at man har rådført sig med Nationalbanken, der så har været med til at føre disse beslutninger ud i livet.

Det er selvfølgelig fuldstændig uacceptabelt, at det foregår på den måde. Jeg har da også kunnet høre på et flertal af ordførerne, i hvert tilfælde de ordførere, der repræsenterer et politisk flertal herinde, at de er stærkt utilfredse med denne situation og ønsker den lavet om.

Så vidt jeg har kunnet se i den udskrift, jeg har fået af, hvad økonomiministeren sagde heroppefra under sin indledning, så er økonomiministeren ikke interesseret i en sådan omlægning, og det kan man sådan set godt forstå, for han synes jo, det går helt fint, og hvorfor skulle han lægge op til en åben diskussion af en politik, som han synes han kan stå inde for, og som han ikke synes der er nogen problemer med? Jeg synes nu, det er trist nok, for uanset hvad man mener om dette, må det vel være rimeligt at have en åben diskussion om det og da i det mindste en diskussion om, hvordan mål og midler egentlig har virket inden for pengepolitikken. Det har der ikke været, og det har der sandt

at sige heller ikke været under forudgående regeringer.

Det fremhæves i økonomiministerens indlæg, at man har repræsentaskabet og bestyrelsen i Nationalbanken, og at de politiske partier jo sidder med ved bordet dér. Ja, det gør de, men det er altså under nogle stærke begrænsninger. Vi sidder der ikke i øjeblikket, men har siddet der, og jeg kan tydeligt huske, hvor utrolig vanskeligt det var overhovedet at vriste almindelige oplysninger frem ad den vej. Det er da muligt, at der er andre, der har større succes med det, men i hvert tilfælde kunne vi ikke få dem, og så synes jeg allerede der er et stort skår i Nationalbankens repræsentantskab som informationskilde.

Det andet er, at det jo ikke er noget rent politisk forum; der sidder alle mulige andre med. Det er vel mere rimeligt, at det foregår i en åben beslutningsproces, en åben debat her i folketinget, og ikke i Nationalbankens repræsentantskab.

Når man ser på nogle af de ting, som den pengepolitiske redegørelse omtaler, så er det mest bemærkelsesværdige – som jeg tidligere har sagt – at de konkluderer, at muligheden for at omgøre den liberalisering, der er foregået af valutabestemmelserne, er stærkt begrænset. Med andre ord er det temmelig vanskeligt at omgøre dem. De siger ikke direkte, at det ikke kan lade sig gøre. Nej, naturligvis er det ikke sådan, at det ikke kan lade sig gøre, men det er klart, at det bliver vanskeligt, og jeg tror ikke, det bliver mindre vanskeligt, hvis det er institutioner eller institutionelle opkøbere, der sidder med den store mængde af danske obligationer, der er solgt til udlandet. Tværtimod tror jeg, det gør det vanskeligere, for de vil være i stand til at handle meget hurtigt og smække obligationerne tilbage på markedet. Ikke desto mindre mener jeg, det er katastrofalt, at vi i den grad har haft udsalg af vores almindelige selvstændige handlefrihed på dette område og simpelt hen har indskrænket midlerne i den grad.

Jeg vil godt tage et enkelt eksempel for at illustrere, hvor vigtigt det, der foregår inden for pengepolitikken, egentlig er, og hvor absurd det er, at det ikke er genstand for nogen diskussion – for den sags skyld heller ikke nogen synderlig kontrol, sådan som proceduren har været indtil nu.